

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – Anglo American International/Komisja**(Sprawa T-785/19)**

(2020/C 45/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anglo American International Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. Anderson, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności całości decyzji Komisji z dnia 2 kwietnia 2019 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej;
- ewentualnie, stwierdzenie, że przy ustalaniu podlegającej odzyskaniu kwoty pomocy straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe, na które skarżąca mogła powołać się w czasie, gdy wносиła o zastosowanie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (group financing exemption, dalej: „GFE”), lub na które skarżąca mogłaby w owym czasie powołać się, gdyby nie wносиła o zastosowanie GFE, powinny w każdym wypadku zostać wzięte pod uwagę, nawet jeśli uprawnienie do powołania się na takie straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe uległo już przedawnieniu w świetle prawa Zjednoczonego Królestwa i niezależnie od tego, czy takie straty ulgi lub zwolnienia są uwzględniane automatycznie.
- w każdym wypadku, obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że strona pozwana nie wykazała, iż GFE stanowi korzyść. Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wykazała, iż korzyść występuje w każdym przypadku, w którym zawnioskowano o zastosowanie GFE.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że nie miała miejsce interwencja państwa ani interwencja przy użyciu zasobów państwowych. Komisja nie udowodniła, iż ubieganie się o przyznanie GFE oczywiście prowadziło do obniżenia zobowiązania z tytułu brytyjskiego podatku od osób prawnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że GFE nie sprzyja niektórym przedsiębiorstwom ani produkcji niektórych towarów. Komisja popełniła błędy polegające na i) zdefiniowaniu systemu odniesienia w sposób zbyt wąski jako przepisów zawartych w części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (Przepis międzynarodowe i inne)] zamiast jako szerszego systemu brytyjskiego podatku od osób prawnych; ii) braku zrozumienia, że rozdział 9 rzeczonyj części 9A nie stanowi odstępstwa od rozdziału 5; oraz iii) braku uznania, że nawet jeśli ów rozdział 9 stanowi odstępstwo od rozdziału 5, to jest ono uzasadnione charakterem i ogólną strukturą wskazanej części 9A.
4. Zarzut czwarty, oparty na twierdzeniu, że GFE nie wywiera wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Komisja błędnie uznała, iż GFE może wpływać na decyzje międzynarodowych koncernów dotyczące lokalizacji ośrodków zarządzania finansami oraz wyboru siedziby na terenie Unii.
5. Zarzut piąty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że GFE nie zakłóca konkurencji ani nie grozi jej zakłóceniem. Komisja nie udowodniła, iż ubieganie się o przyznanie GFE oczywiście prowadziło do obniżenia zobowiązania z tytułu brytyjskiego podatku od osób prawnych.
6. Zarzut szósty, oparty na twierdzeniu, że odzyskanie domniemanej pomocy byłoby sprzeczne z zasadami ogólnymi prawa Unii. Strona skarżąca utrzymuje, że test funkcji decyzyjnych i zarządczych przewidziany w sekcji 371EB wskazanego rozdziału 5 nie spełnia wymogów pewności prawa, że Zjednoczone Królestwo dysponowało zakresem uznania pozwalającym na zajęcie się tą kwestią braku pewności i że strona pozwana uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови przeprowadzenia kompleksowej analizy wszystkich istotnych czynników. Nakazując odzyskanie pomocy Komisja postąpiła wbrew art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽¹⁾, który zakazuje odzyskania pomocy, w sytuacji gdy byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii.

7. Zarzut siódmy, oparty na twierdzeniu, że selektywna korzyść zostałaby wyeliminowana, a odzyskanie nie byłoby wymagane, gdyby Zjednoczone Królestwo miało rozszerzyć GFE z mocą wsteczną na pożyczki na rzecz spółek wyższego szczebla oraz na pożyczki na rzecz stron trzecich. Komisja nie uwzględniła okoliczności, iż podjęcie takiego działania wyeliminowałoby wszelkie selektywne korzyści (zakładając na chwilę, że korzyści takie w ogóle zostały przysporzone) i w takim wypadku nie istniałaby niezgodna z prawem pomoc państwa podlegająca odzyskaniu na podstawie prawa Unii.
8. Zarzut ósmy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że przy ustalaniu kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe, które były dostępne dla skarżącej (jako rozszczenie, w drodze wyboru lub automatycznie) w czasie, gdy wniosła o zastosowanie GFE, lub które byłyby dla niej dostępne w owym czasie, gdyby nie wniosła o zastosowanie GFE, powinny być zostać uwzględnione, nawet jeśli uprawnienie do powołania się na takie straty, ulgi lub zwolnienia podatkowe uległo już przedawnieniu w świetle prawa Zjednoczonego Królestwa. Strona skarżąca utrzymuje, że w taki sposób należy interpretować motyw 203 zaskarżonej decyzji, przy czym jeśli tak nie jest, to decyzja ta jest nieprawidłowa, ponieważ brak uwzględnienia takich strat, ulg lub zwolnień podatkowych skutkuje zawyżeniem kwoty pomocy, co prowadzi do powstania zakłócenia na rynku wewnętrznym.
9. Zarzut dziewiąty, oparty na twierdzeniu, że strona pozwana nie przedstawiła uzasadnienia w odniesieniu do zwolnienia z tytułu kwalifikowalnych zasobów i zwolnienia z tytułu dopasowanych odsetek oraz nie przeprowadziła kompleksowej analizy wszystkich istotnych czynników. Komisja nie dokonała rozróżnienia pomiędzy trzema odrębnymi zwolnieniami przewidzianymi we wspomnianym rozdziale 9, które funkcjonują niezależnie, i nie zrozumiała, że zwolnienie z tytułu kwalifikowalnych zasobów i zwolnienie z tytułu dopasowanych odsetek nie upoważniają do zastosowania testu funkcji decyzyjnych i zarządczych, i że istnienie w owym rozdziale 9 zwolnienia z tytułu dopasowanych odsetek świadczy o tym, że strona pozwana popełniła błąd, definiując system odniesienia zbyt wąsko jako przepisy zawarte we wspomnianej części, a nie szerzej, jako brytyjski system podatku od osób prawnych.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2019 r. – Simfer Jersey/Komisja

(Sprawa T-786/19)

(2020/C 45/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Simfer Jersey Ltd (Saint Helier, Jersey) (przedstawiciele: adwokaci N. Niejahr i B. Hoorelbeke oraz A. Stratakis i P. O'Gara, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim uznano w niej, że domniemany środek pomocy stanowi pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i nakazano jego odzyskanie wraz z odsetkami, w tym od skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym wraz z odsetkami, w tym od skarżącej;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.